

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תסא

ערב שבת קודש פ' נשא [באה"ק: בהעלותך],
י"ב סיון ה'תשפ"ב

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ב שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ומאה ועשרים שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' נתנאל ב"ר אפרים ע"ה נסים

נפטר ביום ט"ז סיון ה'תשס"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

וזגתו מרת דבורה בת אסתר תחיל' נסים

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת

גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה

*

נדפס ע"י ילדיהם

ר' עמוס וזוגתו מרת רישא שיחיו נסים

ר' אפרים וזוגתו מרת מריטה שיחיו נסים

ר' דוד וזוגתו מרת אורה שיחיו בורק

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח'י רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

אויפשטורעמען וועלטן: "ווי וואנט משיח נאו!" / משיחת שי"פ נשא החשמ"ב

זמן הגאולה

9

ליובאוויטש איינה מתביישת בזה, ואשרינו שזכינו לכך / הזמן הנוכחי באור הגאולה

כתב יד קודש

12

פס"ד בשו"ע שבע"ש צ"ל טעימה מכל תבשיל / צילום מהגהת מאמר ד"ה אתה הראת החשמ"ו

והנה מבואר בהמשך הדרוש שם (ובכמה דרושים) שגילוי בחי' של שנתורה יהי לעיל, כשיתגלה ענין טלא בדולחא, טלא דנטיף מעתיקא קדישא וכו'. ומבואר שם שזוהו משאדול כל העוסק בתורה של תורה מחייהו, שעיי העוסק בנגלה דתורה בזמן הזה ימשך לעיל בחי' של תורה, פנימיות התורה. וזהו גם משי' תורה חדשה מאתי תצא, שגילוי זה דבחי' של שנתורה (תורה חדשה) יהי לעיל דנטיף אמנם אע"כ, בהכרח לומר לענין זה ישנו כבר עשיתי, וכנודע שיהיה ניתן במתן תורה, והענין הוא, דהנה בתנאי (שם) מבאר רבינו חסון (בענין גילוי האלקות שיהי לעיל ובפרט בחתימת המתים) שכבר הי' לעולמים מעין זה בשעת מתן תורה כדכתיב אתה הראת לדעת כ"י. והיינו, שענין זה (הגילוי דחתימת המתים) כבר נמשך במית, ולא עוד אלא שהמשכה זו הייתה לעילא, בגדרי העולם, שזה כולל גדרי הזמן וגדרי המקום, כבי הירושלים בחיבת עולם (עולמים), שזוהו שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש, המהות ומחי' ומקיים אותו. והו הביאור בפתגם הידוע שמית לא יהי עוד המעשה, כי מכיון שהכל כבר ניתן בשעת מית, ואיך אין צורך (מידארף ניט) שימשך עוד המעשה, וכיון שאין צורך בדבר ממילא מובן שלא יהי מית עוה"ם. ועד המבואר בכ"י, שכל התורה כולה כלולה בעשה"ד, שניתנה במית, עדין מוכרח דמסוב ופשוט (הו-בחי-ועשה"ד-ע-ענין) של הדרגות שנתורה, כולל בחי' של תורה דלעתיד, הכל ניתן במתן תורה. וענין זה ניתן לכל ישראל, כדאייתא במדרש: "ואפילו עוברין שבמצי אמן הו' מקבלת התורה" ולא זו בלבד אלא גם כל הגשמות שלא ירדו אז לעולם עדיין, או הגשמות שכבר ירדו ועלו למנין, כולם היו בשעת מית.

וענין (בכ"י) גילוי (גון ט"ו) לעולם (3 ימים)

סגנון (בכ"י) גילוי (גון ט"ו) לעולם (3 ימים)

שהעלמה נעמה אכלה לפי כחו, כחל לא יתקם ונעם לעולמה וכו' (בכ"י)

במין יקר יתקם ויחלם עליון (3 ימים)

גילוי (בכ"י) גילוי (גון ט"ו) לעולם (3 ימים)

אשר נבא בזה גופא (מה שבחי' של תורה כבר ניתן במתן תורה) יש ב' אופנים. דאפשר שענין זה יהי טמון ונעלם כמו אוצר ישר מכל יקר (בכ"י) שנתורה הייתה חמדה גנוהה לפני מתן תורה. דגם ענין זה פועל עליו בישראל, כמו בפסוקים, שמי שיש בבעלותו אוצר גדול, הרי אין שאינו משתמש בו מאיז טובה שתהי' לו, מ"מ יש לו ערך גדול יותר, שנחשב לעשיר גדול. וכזה להלכה בהלכות ערכין דכתיב: על פי אשר תשיג ידו יעריכנו הכתן, שתלוי בהישג ידו, חם יש לו אוצר גדול (אח שלא השתמש בו) וישם בעשאו לענין זה, ועד שישתהיה מובן בפסוקים גם אצל תגרי לוד, ובמנהג דרך ארץ, וגם בחיל וגם בשבועים אומות העולם. ועדין יובן בנמשל, ששנתורה של שנתורה לא באופן דאוצר נעלם ביד ישראל (מזמן מית), ויש פועל שיהיו נערכים באופן נעלה ביותר עיי הכתן, אלקים כהו הוא, ועד שענין זה יאשר גם ליד האומות, אבל מ"מ אין זה החידוש האמיתי דמתן תורה, אשרי גם לפני מתן תורה הייתה התורה בחי' חמדה גנוה, והחידוש דמית הוא שהתורה תומשך בישראל בפנימיות ובגילוי ובפשטות. ועדין הוא בבחי' של שבהרה, שאינו מספיק לה שענין זה כבר ניתן (בהעלם) בשעת מית. אלא

והענין הוא, דהנה איתא במשנה"י אין דורשין במעשה מרכבה ביחוד אייכ הי' חכם ומכין מדעתו, דילי, דעיי הלימוד דידוד זה במעשה מרכבה (דהיינו פנימיות התורה), היה מוציא עיי' את כל תלמידיו וכל כלל ישראל בהבנה והשגה בפנימיות התורה. אך עיי' משנית שהגילוי דמית הי' לכל ישראל, צריך לומר, שגם ענין זה (ההבנה והשגה בחי' של תורה) ציל בכל ישראל. ויש לומר, דזוהו החידוש דתורה החסידות, שיהי לימוד פנימיות התורה (בחי' טלא בדולחא, טלא דנטיף מעיק) באופן דהבנה והשגה ובאופן דיתפרנסון מיניי, כי הגם שבדורות הקודמים הייתה ההגלה דאין דורשין במעשה מרכבה ביחוד כ"י, תנה בזמן הזה, בערב שבחי' הרי נשקט בשויעי' שבעי' ציל הטעימה מכל משנה שבת, טעמי היים זכ"י, ואיך ציל עתה הטעימה מהגילוי דבחי' של תורה שיתגלה לעיל, היינו ההבנה והשגה בפנימיות התורה, ובהו יובן מ"ש גשם נדבות תגיף אלקים ג"ו, שהסל תורה דמית נק' בשם גשם) דוקא, כי התכלית דבחי' של זה הוא שתהי' בו גם המעלה דגשם, היינו שיומשך בהבנה והשגה כמו בחי' גשם, נגלה דתורה.

בכ"י גילוי (גון ט"ו) לעולם (3 ימים)

בכ"י גילוי (גון ט"ו) לעולם (3 ימים)

בכ"י גילוי (גון ט"ו) לעולם (3 ימים)

נערך עשיר, ועד שזה מובן בפשטות גם אצל תגרי לוד, ובמנהג דרך ארץ, וגם בחו"ל וגם בשבעים אומות העולם. ועד"ז יובן בנמשל, כשבחי' טל שבתורה היא באופן דאוצר נעלם בידי ישראל (מזמן מ"ת), פועל שיהיו נערכים באופן נעלה ביותר ע"י הכהן, אלקיכם כהן הוא, ועד שענין זה פועל גם בע' האומות. אבל מ"מ אין זה החידוש האמיתי דמתן תורה, וגם לפני מתן תורה היתה התורה בבחי' חמדה גנוזה, והחידוש דמ"ת הוא שהתורה תומשך בישראל בפנימיות ובגלוי ובפשטות. ועד"ז הוא בבחי' טל שבתורה, שאינו מספיק זה שענין זה כבר ניתן (בהעלם) בשעת מ"ת, אלא שצריך שיפעול גם בפנימיות, וכמ"ש כי היא חכמתכם ובינתכם גו', דעיקר ענין התורה הוא שהיא בבחי' חכמה ובינה, בחי' לימוד בהבנה והשגה.

ח) והענין הוא, דהנה איתא במשנה אין דורשין במעשה מרכבה ביחיד אא"כ ה' חכם ומבין מדעתו, די"ל, דע"י הלימוד דיחיד זה במעשה מרכבה (דהיינו פנימיות התורה), ה"ה מוציא עי"ז*) את כל תלמידיו וכל כלל ישראל בהבנה והשגה בפנימיות התורה. אך ע"פ משנ"ת שהגילוי דמ"ת ה' לכל ישראל, צריך לומר, שגם ענין זה (ההבנה והשגה בבחי' טל תורה) צ"ל בכל ישראל. ויש לומר, דזהו החידוש דתורת החסידות, שיה' לימוד פנימיות התורה (בחי' טלא דבדולחא, טלא דנטיף מע"ק) באופן דהבנה והשגה, ובאופן דיתפרנסון מיני'. כי הגם שבדורות הקודמים היתה ההגבלה דאין דורשין במעשה מרכבה ביחיד כו', הנה בזמן הזה, בערב שבת, הרי הפס"ד בשו"ע שבע"ש צ"ל הטעימה מכל תבשיל ותבשיל דשבת, טועמי' חיים זכו, וא"כ צ"ל עתה הטעימה מהגילוי דבחי' טל תורה שיתגלה לע"ל, היינו ההבנה והשגה בפנימיות התורה. וזוה יובן מ"ש גשם נדבות תניף אלקים גו', שהטל תורה דמ"ת נק' בשם גשם (נדבות) דוקא, כי התכלית דבחי' טל זה הוא שתהי' בו גם המעלה דגשם, ועד שיומשך בהבנה והשגה כמו בחי' גשם, נגלה דתורה.

(* להעיר ממצות המלך (אגה"ק . . .)

[בצילום המקורי מופיעה ההערה בצדו הימני של העמוד].

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

אויפשטורעמען וועלטן: "ווי וואנט משיח נאו"!

יהודים הם מאמינים (בני מאמינים), ולכן מאמינים ש"ואוהב את יעקב גו" ללא שום ספק - אלא שזהו בהעלם, ובני ישראל תובעים שיהי' בגלוי! • לאחר שבני ישראל נמצאים בגלות וסובלים צרות צרורות כבר למעלה מ-1900 שנה - טוען יהודי: "במה אהבתנו"?! לא רואים שום אהבה בגלוי! • ובמילא זועק והופך עולמות - שמשיח צריך לבוא למטה מעשרה טפחים! • היתכן שיהודי ימצא בגלות, ובמעמד ומצב ד"טוחן בבית האסורים כו" - הרי הוא בן מלך?! • תרגום חפשי משיחת ש"פ נשא ה'תשמ"ב - בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. בהערות אאמו"ר¹ על הזהר² בפרשתינו, מבאר את הזהר שאומרים בתיקון ליל שבועות וקשור למתן תורה:

"חדי רבי שמעון ואמר, ה' שמעתי שמעך יראתי³ [פסוק שנאמר בהפטורה דחג השבועות]. אמר, התם יאות הוה למהוי דחל, און בחביבותא תליא מלתא, דכתיב⁴ ואהבת את ה' אלקיך, וכתיב⁵ מאהבת ה' אתכם, וכתיב⁶ אהבתי אתכם אמר ה'".

מבאר אאמו"ר בהערותיו, ששלושת

(1) לקוטי לוי"צ לזח"ג ס"ע שנה ואילך.

(2) אד"ר - ח"ג קכח, א.

(3) חבקוק ג, ב.

(4) דברים ו, ה.

(5) ואתחנן ז, ח.

(6) מלאכי א, ב.

פסוקים אלו בענין אהבה מדברים על ג' בחינות בחסידים: תפארת, נצח והוד (וכנגדם מובאים ג' הפסוקים).

ויש לבאר כמה ענינים בלתי מובנים בזהר זה שלא נתבארו בהערות אאמו"ר (בהסתמכו על-כך שיבינו זאת לבד):

(א) תוכן מאמרו של רשב"י הוא: למרות שכתוב "ה' שמעתי שמעך יראתי", אעפ"כ "אנן - בחביבותא תליא מלתא", זאת-אומרת - שאצלנו ("אנן") יהי' רק ענין האהבה (חביבותא) ולא ענין היראה.

ולכאורה, כשם שהפסוק (שרשב"י שוללו בנוגע ל"אנן") "ה' שמעתי שמעך יראתי" מדבר על יראת האדם מה', כך גם הענין ד"חביבותא", האהבה שנדרשת, היתה צריכה להיות אהבת האדם לה' - אבל בפועל רואים,

"בחביבותא". וכפי שרואים בפועל, שדוקא כאשר ישנה אהבה בין האדם לזולתו הוא מגלה לו דברים שמונחים בפנימיות לבבו¹², ועד"ז בנדון-דידן - ע"י ענין החביבות והאהבה נפעל גילוי רזי תורה ע"י רשב"י, שבהעדר אהבה זו היו נמצאים בפנימיות ובהעלם.

ולכן רשב"י מדגיש דוקא כאן את ענין האהבה (ולא יראה), משום שה"מלתא" הפרטית בנדון זה - גילוי רזי תורה - תלוי דוקא בענין האהבה ("בחביבותא תליא").

ועל-דרך הענין ד"ברכנו אבינו"¹³ שנפעל דוקא על-ידי "כולנו כאחד"¹³ - אהבת ישראל; ועד"ז כשצריך להיות גילוי רזי תורה הרי זה נפעל ע"י "כולנו כאחד", בדרך חיבה ואהבה ביניהם, שאזי ניתוסף גם בה"ברכנו אבינו", היינו אהבת ה' לישראל, ובמילא הזמן אז יותר מתאים לגילוי רזי תורה.

ג. וכיון שעבור ה"מלתא" - גילוי רזי תורה, דרוש להיות "אנן בחביבותא" - ענין האהבה בין בני ישראל בתכלית השלימות, מביא ע"כ רשב"י שלשה פסוקים - "ואהבת את ה' אלקיך", "מאהבת ה' אתכם" ו"אהבתי אתכם וגו'" - כי עי"ז ישנה אהבת ישראל בשלימות:

כאשר היהודי פועל ע"י עבודתו הוא שתהי' לו אהבת ה' - "ואהבת את ה' אלקיך" (הפסוק הראשון שמביא רשב"י) - הרי הקב"ה מתנהג "מדה כנגד מדה"¹⁴ ואוהב את ישראל כמ"ש "מאהבת ה' אתכם" ו"אהבתי אתכם וגו'" - וכיון שהיהודי אוהב מה שהאוהב אוהב¹⁵, והאוהב (הקב"ה) אוהב את

שרק הפסוק הראשון שמביא רשב"י - "ואהבת את ה' אלקיך" - מדבר על אהבת האדם לה', משא"כ שני הפסוקים האחרים - "מאהבת ה' אתכם" ו"אהבתי אתכם וגו'" - מדברים על אהבת הקב"ה לבני ישראל!?

ב) "קלאָץ קשיא": איך יתכן שרשב"י בא ושולל יראה זו באומרו "אנן בחביבותא תליא מלתא"? הרי "ה' שמעתי שמעך יראתי" הוא פסוק בתורה, ו"התורה היא נצחית"⁷, ובפרט שהנביא חבקוק אמר זאת וחוזרים על-כך בכל שנה בהפטורה דחג השבועות,

זאת בנוסף לכך שיראת ה' היא מצוה בתורה ודבר המוכרח בעבודת ה', ומקרא מלא דיבר הכתוב⁸: "את ה' אלקיך תירא", ובפרט - כמבואר בתניא⁹ - ששלימות העבודה היא יראה, וכידוע שאהבה ויראה (דחילו ורחימו) הן "תרין גדיפין" שעל-ידם מתעלים בהעבודה דתורה ומצוות¹⁰, ויראה היא גם השרש לכל מצות לא תעשה¹¹ וכו' וכו' עם עוד כמה ראיות על הכרח ענין היראה;

ואם-כן, כיצד שוללים את העבודה מתוך יראה ואומרים ש"אנן בחביבותא תליא מלתא"!?!

ג) מהי ההוראה מזהר זה בעבודת האדם?
ב. ויש לומר בדרך אפשר, שהביאור לזה שרשב"י שולל כאן את ענין היראה ומדגיש את ענין האהבה - טמון במילים ("אנן בחביבותא) **תליא מלתא**":

ה"מלתא" שמדובר עליו כאן - הוא ענין גילוי רזי תורה (ע"י רשב"י); וזאת אומר רשב"י: ה"מלתא" (גילוי רזי תורה), תלוי דוקא בענין החביבות והאהבה -

(7) תניא רפ"ז.

(8) ואתחננו, יג. עקב י, כ.

(9) פמ"א.

(10) תקו"ז ת"י (כה, ב). תניא פ"מ.

(11) תניא רפ"ד.

(12) ראה אגה"ק סט"ז - קכב, סע"ב ואילך.

(13) ברכת "שים שלום" (בתפלת העמידה). וראה תניא פל"ב.

(14) פס"ז (לקח טוב) עה"פ שמות ו, ג. וראה סוטה ט, ב.

(15) "היום יום" כ"ח ניסן. "התמים" חוברת ד' ע' מה

פס"ד בשו"ע שבעי"ש צ"ל טעימה מכל תבשיל ותבשיל

בהמשך לחג השבועות הבאנו בזה צילומים נדירים (מוקטנים) מעלה ההגהה השני' של מאמר ד"ה אתה הראת לדעת שנאמר בהתועדות יום ב' דחג השבועות תשמ"ו

(נדפס בספר המאמרים מלוקט ח"א ע' תנז ואילך)

פענוח הצילום שלפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

[את הקטע הראשון בסעיף ביקשו המניחים להשמיט ולהכניסו בסעיף ד', וכ"ק אד"ש מה"מ אישר זאת]

ו) אמנם אעפ"כ, בהכרח לומר ומוכן ופשוט מעצמו (און ס'איז געשמאק צו זאגן), שענין זה ישנו כבר עכשיו, וכנודע שהכל ניתן במתן תורה. והענין הוא, דהנה בתניא (שם) מבאר רבנו הזקן (בענין גילוי האלקות שיהי' לע"ל ובפרט בתחיית המתים) שכבר הי' לעולמים מעין זה בשעת מתן תורה כדכתיב אתה הראת לדעת כו'. והיינו, שענין זה (הגילוי דתחיית המתים) כבר נמשך במ"ת, ולא עוד אלא שמדייק בלשונו כבר הי' לעולמים דייקא. די"ל הכוונה בזה, שנמשך בגדרי העולם, שזה כולל גדרי הזמן וגדרי המקום, כב' הפירושים בתיבת עולם (עולמים), שזהו שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש, המהווה ומחי' ומקיים אותו. וי"ל שזהו הביאור בפתגם הידוע שמ"ת לא יהי' עוד הפעם, כי מכיון שהכל כבר ניתן בשעת מ"ת, וא"כ אין צורך (מ'דארף ניט) שימשך עוד הפעם, וכיון שאין צורך בדבר ממילא מובן שלא יהי' מ"ת עוה"פ וע"ד המבואר בכ"מ, שכל התורה כולה כלולה בעשה"ד שניתנו במ"ת, עד"ז הוא בעניינו, שכל הדרגות שבתורה, כולל בחי' טל תורה דלעתיד, הכל ניתן במתן תורה. וענין זה ניתן לכל ישראל, כדאיתא במדרש שהתורה ניתנה לכאו"א לפי כחו, כולל גם יונקים ונשים מעוברות וכו' (היינו שאפילו עוברין שבמעיי אמן היו (וקבלו) בקבלת התורה), ולא זו בלבד אלא גם כל הנשמות שלא ירדו אז לעולם עדיין, או הנשמות שכבר ירדו ועלו לפנ"ז, כולם היו בשעת מ"ת.

ז) והנה בזה גופא (מה שבחי' טל תורה כבר ניתן במתן תורה) יש ב' אופנים. דאפשר שענין זה יהי' טמון ונעלם כמו שאוצר דהון יקר הכמוס וחתום מעין כל רואה, וכמו שהתורה בכלל היתה חמדה גנוזה לפני מתן תורה. דגם ענין זה פועל עליו בישראל, כמו בפשטות שמי שיש בבעלותו אוצר גדול, הרי אף שאינו משתמש בו מאיזו סיבה שתהי', מ"מ יש לו ערך גדול יותר, שנחשב לעשיר גדול. וכ"ה להלכה בהלכות ערכין דכתיב על פי אשר תשיג ידו יעריכנו הכהן, שתלוי בהישג ידו, ואם יש לו אוצר גדול (אף שלא השתמש בו)

לתשובה, והתשובה צריכה להגיע וכו'.

ובזה גופא גם רואים עד כמה עמוק חדרה הגלות וכמה חסר בענין ד"נא"ו גם אצל השייכים לנו (ובמילא אין שום פלא מדוע זה חסר באלו שאינם שייכים לנו ("בא ניט אייגענע")) [13].

1. ויה"ר שמהדיבור אודות "משיח נא"ו ואודות "כאיל תערוג על אפיקי מים" עוד לפני ביאת המשיח – ימשך כן גם לאחר ביאתו; שהרי ע"פ הכלל ד"מעלין בקודש"14 מובן, שלאחרי ביאת המשיח תהי' עלי' בקודש בכל הענינים שעושים עכשיו, כולל הצעקה "משיח נא"ו באופן ד"כאיל תערוג על אפיקי מים", וכמבואר באגה"ק15 שגם לע"ל – כשיקויים היעוד16 "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" – יהיו עליות בקדושה עצמה, "מעלין בקודש",

וכמובן גם מפס"ד הרמב"ם17: "באותו הזמן כו' לא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד", וע"פ הידוע שלאחרי ביאת משיח גופא יהיו כמה תקופות שימשכו משך זמן, וכפי שהגמ' בסנהדרין אומרת18 ש"דורו של משיח ג' דורות" (עם כל הפירושים בזה) – הרי מובן, שבענין זה ד"לא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד" (שיהי' "באותו הזמן"), יתעלו כל הזמן מתקופה לתקופה, משום שאז יגדלו יותר ויותר בלימוד התורה בכלל, ובפרט בידיעת ה' ("לדעת את ה'") ובידיעת תורתו של משיח, ועאכו"כ שיגדלו גם בידיעת מצבו של משיח עצמו, כיון שילמד תורה את כל העם כולו19.

לכן גם אז (לאחרי ביאת המשיח), תהי' הצעקה ד"משיח נא"ו באופן ד"כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלקים" כיון שיחתרו להשיג דרגא נעלית יותר במצבו של משיח כו'.

אבל עכשיו, לא זקוקים להגיע ל"כאיל תערוג על אפיקי מים גו" שיהי' לע"ל, כיון שעתה יש לנו את זה כפשוטו ממש!

2. מכך ישנה הוראה לכל יהודי, שעליו לזעוק – עוד לפני הגאולה – "כאיל תערוג על אפיקי מים" [שזה עוד יותר מ"זוי וואַנט משיח נא"ו (כנ"ל)] – כפי שדוד המלך אמר זאת, "דוד מלך ישראל חי וקיים"20 בתור "מלך ישראל" גם עכשיו, ואמר זאת בספר תהלים שלו בתור "נעים זמירות ישראל" בשם כל ישראל21, שבביל כל ישראל ובשליחותו של כאו"א מישראל, אשר "שלוחו של אדם כמותו"22 ממש.

ויה"ר שמהדיבור בזה וע"י מעשינו ועבודתינו בכלל, נכנס בפועל מתוך קפיצה וריקוד לגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' הגילוי של מעשינו ועבודתינו באופן ד"ונגלה כבוד ה' גו"23, בשמחה ובטוב לבב, ובגלוי ממש.

(קטעים משיחת יוס' ב' דחה"ש ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

13) כאן הושמט קטע ארוך מהנחה בענין הגלות

שחררה אפי' למזכירים והנהגתם ("עד כדי כך איז דערגאנגען דער גלות און דער יצר - אז דאָס איז אפילו אַנגעקומען אין מזכירות!..."). המו"ל.

14) ברכות כה, א. ושי"נ.

15) סו"ס כו.

16) זכרי' יג, ב.

17) הל' מלכים ספי"א.

18) צט, א.

19) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב. לקו"ת צו יז, א ואילך. ובכ"מ.

20) נוסח קידוש לבנה - מר"ה כה, א.

21) ש"ב כג, א. ורה שהש"ר פ"ב, ד. בתחילתו

22) ברכות לד, ב. ושי"נ.

23) ישעי' מ, ה.

ישראל (כמ"ש בשני הפסוקים האחרים שמביא רשב"י), לכן גם היהודי אוהב את ישראל בשלימות.

ונמצא, שעל-ידי עבודת האדם באהבת ה', הוא מגיע גם לאהבת ישראל בשלימות (בתור חלק מעבודתו באהבת ה').

וכמבואר בתניא פרק לב, אשר ענין אהבת ישראל נפעל ע"י הידיעה וההתבוננות בזה ש"מי יודע גדולתו ומעלתו בשרשן ומקורן באלקים חיים, בשגם שכולן מתאימות ואב' א' לכולנה ולכן נקראו כל ישראל אחים ממש כו"ו.

ועפ"ז מובן, שכל ג' הפסוקים (המדברים על אהבה) קשורים בעבודת ישראל למטה (בנדוד"ד), מאחר שמטרת שלשתם לגרום ולהביא את ענין אהבת ישראל, כנ"ל.

ויש לומר, שג' אהבות אלו (בג' הפסוקים) הם על-דרך ג' העטרות שמובאים במדרש16 (כמדובר בהמאמר17) – "משל למלך שבני המדינה עטרו לו ג' עטרות, מה עשה המלך נתן בראשו אחת ושתיים בראשם של בניו כו"ו:

"ואהבת את ה' אלקיך" הוא ע"ד העטרה שנתן המלך בראשו, והפסוקים "מאהבת ה' אתכם" ו"אהבתי אתכם וגו'" הם ע"ד ב' העטרות שנתן המלך בראשם של בניו. וכשם שכל ג' עטרות הנ"ל עטרו בני ישראל (ע"ד "מט"ט קושר כתרים כו"ו18), עד"ז כל ג' האהבות קשורות לעבודת בני" למטה, כנ"ל.

ד. מאחר שרשב"י מביא ב' פסוקים אודות אהבת הקב"ה לישראל – "מאהבת ה' אתכם"

(קפת, א). וראה סה"ש ה'ש"ת ע' 2 ואילך. וראה שיחת ל"ג בעומר תשמ"ב ס"ד (בהנחה ש"ל ע"י וועד הנחות התמימים").

16) ויק"ר פכ"ד, ח.

17) המאמר (כעין שיחה) שנאמר בהתוועדות זו ד"ה צאינה וראינה).

18) ראה הערה בסה"מ תש"ד ע' 111.

ו"אהבתי אתכם וגו'", מובן ששני פסוקים אלו מבטאים שתי דרגות באהבת הקב"ה לבני ישראל.

ויש לומר הביאור בזה:

הכתוב "מאהבת ה' אתכם" מופיע בפ' ואתחנן, כאשר בני" עמדו להכנס לארץ ישראל, "ארץ טובה ורחבה"19 באותות ומופתים וכו', דהיינו, שאהבת הקב"ה לבני" היתה אז באופן גלוי עם חסדים מגולים.

ואם-כן, הכתוב "מאהבת ה' אתכם" מדבר על אהבה גלוי' וחסדים מגולים של הקב"ה לבני ישראל.

משא"כ הכתוב "אהבתי אתכם אמר ה'" נאמר במלאכי לאחר חורבן בית ראשון, כאשר אהבת ה' לישראל היתה בהעלם.

וכמוכח משאלת בני" בהמשך (לדברי הקב"ה "אהבתי אתכם"): "במה אהבתנו הלא אח עשו ליעקב?" והקב"ה עונה20 "ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי".

מזה גופא ששואלים "במה אהבתנו" וזקוקים להגיע לתירוץ "ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי" – מובן שאהבת הקב"ה אינה בגלוי, כי אם מדובר באהבה גלוי' – מדוע שואלים "במה אהבתנו", ולשם מה צריכים להגיע למענה ד"ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי"?! באם בני ישראל נמצאים בארץ טובה ורחבה, והגוים הם אלו שסובלים ("ווערן אויסגעריסן") – אין צורך לשאול "במה אהבתנו", ולא זקוקים לראיות על אהבת הקב"ה לישראל ("ואוהב את יעקב גו").

אלא שבני ישראל נמצאים במצב ד"גלינו מארצנו"21, לא רואים את אהבת ה' לישראל באופן גלוי, ואדרבה כו' – לכן טוענים בני

19) שמות ג, ח.

20) מלאכי שם, ב-ג.

21) נוסח תפלת מוסף דיו"ט.

ישראל: "במה אהבתנו"!!

אמנם יהודים הם מאמינים (בני מאמינים)²², ולכן מאמינים ש"ואוהב את יעקב גו" ללא שום ספק – אלא שזהו בהעלם, ובני ישראל תובעים שיהי בגלוי! ה. כידוע מענה אדמו"ר המהר"ש לאדמו"ר הצ"צ²³

[בהמשך לשאלת אדמו"ר המהר"ש על הקץ שנאמר על אותה שנה: מדוע לא בא אז משיח? ומענה אדמו"ר הצ"צ שבאותה שנה נדפס הלקר"ת, אמר על-כך אדמו"ר המהר"ש: רוצים וצריכים ("מזויל און מ'דארף האבן") ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים!

כלומר, ללא הבט ע"כ שנדפס הלוקטי תורה [וידוע מה שאמר הרבי (מהורש"ב) נ"ע²⁴, שכאשר יושב בחדרו ולומד לקוטי תורה הוא מרגיש עצמות ומהות, "ידעתיו²⁵ הייתיו²⁶], אעפ"כ זה לא מספיק, אלא צריכים ותובעים ביאת משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים באופן גלוי!

ובפרט לאחר שבני ישראל נמצאים בגלות וסובלים צרות צרורות כבר למעלה מ-1900 שנה – טוען יהודי: "במה אהבתנו"? לא רואים שום אהבה בגלוי!

ובמילא זועק היהודי והופך עולמות ("קערט וועלטן") – שמשח צריך לבוא למטה מעשרה טפחים!

היתכן שיהודי ימצא בגלות, ובמעמד ומצב

ד"טוחן בבית האסורים כו"²⁷ – הרי הוא בן מלך?!

אפילו כשמדובר על עבד, מחוייב אדונו לספק לו כל צרכיו²⁸; אבל אתה (הקב"ה) בחרת לך עבד כזה שהוא בן מלך²⁹ – שהרי כל יהודי הוא בנו של הקב"ה, ויתירה מזו, התורה אומרת שכל ישראל **מלכים** הם³⁰ – וא"כ עליך לשלם לו בהתאם לכך.

ובפועל, לא רק שלא משלמים לו באופן גלוי, אלא עוד בני ישראל נמצאים בגלות!

לאחרי כל השנים שעברו בגלות, בודאי כבר הגיע הזמן שאהבת הקב"ה לישראל תהי בגלוי!

ולכן כאמור, כל זמן שנמצאים עדיין בגלות צריכים להתפלל, לתבוע, להרעיש בעולם ולהסעיר עולמות ("אויפשטורעמען וועלטן") – **ווי וואַנט משיח נאָו!**

וכפי הדין³¹, שכאשר חסר ליהודי משהו עליו להתפלל לה' ולבקש שימלא חסרונו.

ו. ישנם כאלו המתלבשים ב"איצטלא של יראת שמים", ואומרים שזה לא הסדר והדרך שלהם לבקש ולתבוע מהקב"ה...

מה זאת-אומרת ש"זה לא הסדר שלהם"? – הרי זה לא ענין של סדר או לא סדר, מדובר במצות עשה מן התורה שכאשר ליהודי חסר דבר מסויים, ועאכו"כ כאשר מדובר על חסרון הגאולה – עליו להתפלל להקב"ה ולבקש שימלא חסרונו.

אמנם יש לעשות זאת "שלא על מנת לקבל פרס"³², אבל הא גופא רצונו של הקב"ה

(27) תניא פל"א (מ, סע"א ואילך).

(28) קידושין כב, א.

(29) ראה ברכות פ"א מ"ב. וראה גם משנה ב"מ רפ"ז.

(30) תקו"ז בהקדמה (א, ב).

(31) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"א. וראה סהמ"צ להצ"צ קטו, א. וראה סה"מ תקס"ד ס"ע קו ואילך.

(32) אבות פ"א מ"ג.

לבני ישראל "אי' אלקיך", "אם אלקים הוא יקום ויעזורך".

אבל ישנו בזה עוד פירושו¹⁰: "כל היום" אינו בא בהמשך לתיבות שלפניו "באמור אלי" (כפירוש הפשוט שכל היום הגוים אומרים "אי' אלקיך"), אלא שייך לתיבות שלאחריו – "אי' אלקיך", כלומר, הגוים שואלים את בני ישראל "כל היום אי' אלקיך": בשלמא כשאתם מתפללים לה' ולומדים את תורתו – מובן "אי' אלקיך"; אבל "כל היום" – כאשר אתם עוסקים ב"כל מעשיך" וב"כל דרכיך", היכן אז אלקיך?

והמענה על כך: ע"י ש"כל¹¹ מעשיך יהיו לשם שמים" ו"בכל¹² דרכיך דעהו", אזי "כל היום" יש לבני ישראל את "אלקיך". וכיון שהגוים שואלים "כל היום אי' אלקיך" – לכן בני ישראל זוכרים וצועקים "כל היום" שהם רוצים משיח ("נפשי תערוג אליך אלקים"), "לישועתך קוינו כל היום".

ולכן הוא חוזר באותו פרק פעם שני' "באמרם אלי כל היום אי' אלקיך" – בכדי לחזק עוד יותר את הפירוש השני.

ד. עפ"ז אפשר גם לבאר, כיצד תתכן מציאות שיהודים ישאלו מדוע צועקים "ווי וואַנט משיח נאָו":

היות שנמצאים בגלות, וישנו מקום לכך שגוים ישאלו "כל היום אי' אלקיך", כתוצאה מזה עלול לקרות שגם יהודים ישאלו מדוע צריכים לצעוק "לישועתך קוינו – כל היום" ולצעוק כל היום "ווי וואַנט משיח נאָו!"

וטוענים שזה ענין של ליובאוויטש!

– ליובאוויטש אינה מתביישת בזה, ואשרינו שזכינו לכך; אבל אין לטעות ולחשוב שזהו ענין של ליובאוויטש, ונוסף לכך גם להיות מונחים בטעות! הרי טעות כזו היא אינה בערך כלל לאדם שלומד חומש ויודע את פירוש המלות בסידור "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" "ותחזינה עינינו כו" – לאדם כזה בודאי אין צורך להסביר שצריכים לצעוק "ווי וואַנט משיח נאָו!"

בשלמא שהצעקה תהי' "כאיל תערוג על אפיקי מים" – לכך יש לדעת קודם מ"ש בספר תהלים של דוד המלך, צריכים רצון לומר תהילים ולהבין את פירוש המלות, ואלו המרעישים נגד הצעקה "משיח נאָו" כנראה לא למדו תהילים כלל!...

אבל (כדי לצעוק "משיח נאָו") אין צורך להגיע לתהילים – כיון שזה כתוב מפורש בסידור, כנ"ל.

ה. אם-כן, נשאלת השאלה: כיצד אפשר לבוא ולשאול – היתכן שצועקים "ווי וואַנט משיח נאָו" (הרי זה מפורש בסידור)?

אלא שאין זו שאלה כלל, כיון שנמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות, במילא יכול להיות דבר שכזה! והראי', שאפילו כאשר שואלים שאלה זו את השייכים לנו ("ביי אייגענע"), שעליהם לדעת את התשובה – גם הם מתבלבלים, מכניסים לי את השאלה ומחכים

(10) ראה לקו"ת בהעלותך ל, ב. לקו"ש ח"א ע' 149. (12) משלי ג, ו. וראה רמב"ם שם, טושו"ע שם, שו"ע אדה"ז או"ח סקנ"ו ס"ב. (11) אבות פ"ב מ"ב. רמב"ם הל' דעות ספ"ג, טושו"ע או"ח סרל"א.

עבדך מהרה תצמיח", "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", וזהו אחד מה"ג עיקרים (אחכה לו בכל יום שיבוא⁶) וכו' – הרי ללא הבט על כל הנ"ל, הוא **מתבלבל** מטענות ושאלות אלו!

עד שבימים אלה קיבלתי מכתב מאחד שפגש מתנגדים אשר אינם אווזים מליובאוויטש – הם אינם יודעים כלל מהי ליובאוויטש ומה זה מתנגדים, אך אינם אווזים מליובאוויטש... ושאלו אצלו: מדוע דוקא ליובאוויטש צועקת "ווי וואַנט משיח נאָו"? מכך מובן – טוענים הם – שענין זה שייך לליובאוויטש בלבד, והיות שהם אינם אווזים מליובאוויטש במילא אינם אווזים וצועקים "ווי וואַנט משיח נאָו"!

וזאת הוא כותב לי לאחרי שכבר דובר על כך ריבוי פעמים⁵...

אלו שיש להם שייכות אליו בודאי יסבירו לו מה שכבר דובר ריבוי פעמים – שהצעקה "משיח נאָו" אינה המצאה חדשה של ליובאוויטש אלא נכתבה כבר בסיפור בנוסח התפילה שיהודים אומרים ג' פעמים בכל יום חול: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", (וכן ג"פ ובשבת ויר"ט ד"פ): "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים!" כפי שכבר דובר על כך ריבוי פעמים.

ולאחרי כל זה – בחודש סיון תשמ"ה מגיע מכתב "חדש" עם שאלה "חדשה", כאילו שלאף אחד לא נפלה קושיא כזו עצומה: מדוע דוקא ליובאוויטש צועקת "ווי וואַנט משיח נאָו"? ושאלה זו הוא שולח דוקא אלי, כי מי עוד יכול למצוא תירוץ על כזו שאלה מבהילה...

ג. אמנם, כיון שהוא מתבלבל משאלות וטענות אלו על-אף שכבר הסבירו זאת כו"כ פעמים – צריכים תמיד לחפש עוד ביאורים בזה.

הנה נוסף לביאורים הנ"ל (מנוסח התפלה בכל יום ומה"ג עיקרים), ישנו ביאור חדש משיעור היומי בתהילים [.] שיהודים צועקים לא רק "ווי וואַנט משיח נאָו", שזו אמנם צעקה אבל באופן ד"וואַנט" (רצון), אלא יתירה מכך: "כאילו תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלקים", היינו, שלא רק **רוצה** ("וואַנט") משיח, אלא זה **נוגע בנפשו** ומשתוקק לזה כמו "מים" שמחיים אותו!

וכפירוש המדרש על פסוק זה, שעד כדי כך "נפשי תערוג אליך אלקים" – כמו איל שאם אין לו "אפיקי מים" הוא מתבטל ממציותו ("אויס מציאות")!

וממשיך ואומר אח"כ בפרק התהילים את הטעם (מדוע בני ישראל צועקים שרוצים משיח באופן שזה נוגע בנפשם): "באמור אלי כל היום אי אלקיך⁷, ומפרש המצודת דוד⁸: "בעבור שאויבי אמרו לי אי אלקיך, אם אלקים הוא יקום ויעזרך".

כלומר, זו הסיבה לצעקת בני ישראל שרוצים משיח ולכך שהגאולה נוגעת בנפשם (מחמת טענת הגוים הנ"ל).

והנה בהמשך הפרק חוזר לשון זה פעם שני⁹: "באמרם אלי כל היום אי אלקיך". ויש לבאר הסיבה שהוא חוזר ע"כ פעמיים – משום שבזה מוסיף עוד ענין:

הפירוש הפשוט של "באמור אלי כל היום אי אלקיך" הוא – שהגוים אומרים כל היום

(6) עיקר הי"ב. (8) עה"פ.

(7) מב, ד. (9) שם, יא.

– שכאשר יהודי נמצא בגלות עליו לבקש את משיח צדקנו, ובמילא יש לבקש זאת כי **הקב"ה** כך רוצה, והרי זה "שלא על מנת לקבל פרס" [וכמשנ"ת בשיחות שלפנ"ז בארוכה³³].

ולכן, בכל תפלה ותפלה ובכל יום ויום – הן בימות החול והן בשבת ויום טוב, ואפילו בזמן ד"רעוא דרעוין" – אומר כל יהודי לאחרי הקדמת ג' ברכות הראשונות וכו': "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים"!

ולאחרי "מודים" וברכת "שים שלום" (ענין המשכת השלום למטה מעשרה טפחים) אומרים: "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך"!

ונוסף לזה – הרי "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו" נכתב במסכת אבות³⁴ ונכלל בגדר "דבר משנה", וידוע ש"טעה בדבר משנה חוזר³⁵ כיון שמלכתחילה אי אפשר לטעות בדבר משנה.

ז. ונחזור לעניננו:

הטעם לזה שרשב"י מביא שלשה פסוקים לענין "אנן בחביבותא תליא מלתא" (ה"מלתא" דגילוי רזי תורה) – מכיון ששלימות הענין דאהבת ישראל מתגלה דוקא ע"י שלשת האהבות (שכולן קשורות לעבודת האדם, כנ"ל³⁶), וכדלקמן.

תחילה מובא הפסוק "ואהבת את ה' אלקיך", אח"כ הפסוק "מאהבת ה' אתכם" המדבר על אהבה גלויה' וחסדים מגולים (מהקב"ה לבני), ולאחר-מכן הפסוק "אהבתי אתכם וגו'" המדבר על אהבה בהעלם וחסדים מכוסים, אהבת הקב"ה לבני ישראל בזמן הגלות וכו'.

(33) ס"ג ואילך (בהנחה שי"ל ע"י 'ועד הנחות התמימים').

(34) פ"ה מ"כ.

(35) כתובות פד, ב. טושו"ע חו"מ רסכ"ה.

(36) ס"ג.

והנה, בפסוק האחרון ("אהבתי אתכם וגו'") ישנה מעלה לגבי הפסוק "מאהבת ה' אתכם" (אהבה גלויה), כי אהבה מכוסה מגיעה לדרגות הכי תחתונות במצב של גלות, משא"כ בפסוק "מאהבת ה' אתכם" מדובר על אהבה בזמן שבני ישראל עומדים להכנס ל"ארץ טובה ורחבה" עם מופתים וכו' [ואין היא מגיעה לדרגות הכי תחתונות].

אמנם בפרטיות, גם בזמן שבני"י היו במדבר ה' הענין ד"אהבתי אתכם וגו'" (בדקות), היינו, אהבת ה' לישראל באופן מכוסה. וכמבואר במדרשי חז"ל³⁷ שג' ימים לאחר מתן-תורה יכלו בני ישראל להכנס לארץ טובה ורחבה, ואילו זכו היתה באה אז הגאולה האמיתית והשלימה³⁸; אלא שאירע מה שאירע, וה' החטא וכו' שהביא להארכת זמן בני ישראל במדבר **ארבעים שנה** – ואכן ה' אז מעין הענין ד"אהבתי אתכם וגו'", אהבת הקב"ה לישראל בזמן בלתי רצוי.

אבל, בסיום הארבעים שנה ה' הענין ד"מאהבת ה' אתכם" – כניסה ל"ארץ טובה ורחבה" וכו'.

ומכך מובן במכל-שכן וקל-וחומר בנוגע לגלות הנוכחית שנמשכת כבר למעלה מ-1900 שנה – שבודאי כבר צריכה לבוא הגאולה!

ח. ויה"ד שאכן תבוא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים, בגלוי ובאופן ד"מיד הן נגאלין³⁹, תיכף ומיד.

וכנזכר לעיל⁴⁰ פתגמו של אדמו"ר המהר"ש שרוצים וצריכים את ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים –

(37) ספרי דברים א, ב. רש"י בהעלותך י, כט. שם, לג. ועוד.

(38) ראה שמו"ר רפ"ב. זח"ג רכא, א. ועוד.

(39) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(40) ריש ס"ה.

והרי אדמו"ר המהר"ש בודאי ישיג ויפעל ("אויספירן") זאת, ותהי' ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, באופן ד"מלכתחילה אריבער", והכל יהי' מתוך שלום, עונג ושמחה!

יחד עם שלימות העם – השלימות של כל יהודי ושל כל היהודים, שלימות התורה, ושלימות הארץ – ארץ ישראל לגבולותי, "ארץ טובה ורחבה" – "ירחיב ה' אלקיך את גבולך"⁴¹, כולל ארץ קיני קניזי וקדמוני⁴². ובעבודת האדם – עבודת המוחין, כמבואר בדרושים של אדמו"ר האמצעי⁴³ (כמוזכר בהתוועדות הקודמת⁴⁴).

(41) שופטים יט, ח.

(42) רש"י שם.

(43) ד"ה אל תצר את מואב (ע' 6 ואילך).

(44) אור ל"ב סיון – במאמר ד"ה וידבר אלקים גו'.

ויקויים היעוד⁴⁵ "יחינו מיומיים ביום השלישי יקימנו ונחי' לפניו" – בנין בית המקדש השלישי, בגאולה השלישית שאין אחרי' גלות, ע"י ה"גואל אחרון"⁴⁶, במהרה בימינו ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה להכריז עתה את כל ההכרזות הדרושות, והכריזו על ה"דינער" עבור ישיבת תו"ת ואודות סיום כתיבת ס"ת ע"י בית חב"ד דבופולו. אח"כ אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "מ'זאל מכריז זיין אז משיח קומט" [= שיכריזו שמישיח בא!!] אחר שהכריזו הנ"ל – פנה כ"ק אד"ש לילדים ורמז לנגן "ווי וואַנט משיח נאָו".]

(45) הושע ו, ב.

(46) נסמן בלקו"ש הי"א ע' 8 הע' 3.

ליובאוויטש אינה מתביישת בזה, ואשרינו שזכינו לכך

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. בשיעור תהלים היומי מסיימים ספר ראשון בפסוק²: "ברוך ה' אלקי ישראל מן העולם ועד העולם אמן ואמן", ותיכף לאחריו מתחילים ספר שני בפסוק³ "כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלקים".

מהו הענין ד"מן העולם ועד העולם"? אומרת ע"כ המשנה בסוף מס' ברכות: "כל חותמי ברכות שבמקדש היו אומרים מן העולם, משקלקלו המינין (נוסח אחר – "הצדוקין"⁴) ואמרו אין עולם אלא אחד התקינו שיהו אומרים מן העולם ועד העולם".

היינו, שענין זה "שיהו אומרים מן העולם ועד העולם" תיקנו כתשובה על הירידה בגלות ד"קלקלו המינין".

עפ"ז יובן גם הקשר דפסוק זה לתחלתו של הספר השני "כאיל תערוג על אפיקי מים וגו'": כי (דוקא) זמן הגלות, מצב ד"קלקלו", מעורר ומגלה ("רופט עס אַרויס") את "נפשי תערוג אליך אלקים" כמו איל "על אפיקי מים".

ובמילים פשוטות: כיון שנמצאים במצב של גלות ("קלקלו"), עולה מיד הצעקה וה"געוואַלד": מדוע משיח עדיין לא בא?! וזה כל כך נוגע עד שמשוים זאת ל"איל תערוג על אפיקי מים", כלומר – אין זו צעקה ותשווקה סתם, אלא הוא משתוקק לזה כמו למים שמחיים אותו!

וזהו הלימוד משיעור תהלים היומי – שכאשר אוחזים במצב של "קלקלו" כו', זמן הגלות, צריכה להיות תשווקה גדולה ביותר לביאת המשיח "כאיל תערוג על אפיקי מים", תשווקה להמשיך ולחבר את הגאולה בגלות.

ובזה יובן גם הקשר בין פרקי תהלים אלו (הנאמרים תמיד בשיעור תהלים החודשי דיום זה) ליום ב' דחג השבועות – בהיותו יום טוב שני של גלויות, וכן"ל (שדוקא בזמן הגלות תקנו לומר "מן העולם גו").

ב. מכך ישנו גם מענה מאוד פשוט על הטענה הידועה: מהו המקור לזה שצריך לצעוק "ווי וואַנט משיח נאָו", וכדלקמן.

כמדובר כמה פעמים, מצד החושך כפול ומכופל דגלות, כאשר באים עם טענות כאלו לאחד שהתייגע לבוא להתוועדויות, בהם הסבירו לו ריבוי פעמים⁵ שלצעוק "ווי וואַנט משיח נאָו" זה לא דבר חדש – שהרי יהודים צועקים זאת בכל יום בתפלה: "את צמח דוד

(1) של יום ב' דחג השבועות (ז' סיון).

(2) מא, יד.

(3) שמב ע' 3. שמז ע' 9. שמש ע' 3 ואילך. שנג ע' 6. שנה ע' 6. ועוד.

(4) ברכות נד, א. (במשנה) וש"נ.

(5) ראה קונטרסים "יחי המלך" גליונות: שכד ע' 7.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתכיף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מוקדש

לזכות הרה"ח יוסף יצחק בן רייזל פרומא זוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברניא סלאווא זוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו